

**Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis
Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et
Justitiæ, Sive Decisivi Discursus**

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in
quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus
respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum
luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque
omnibus in utroque Foro ...

De Fideicommissis, Primogenitvris, Et Majoratibvs

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1690

Disc. CXII. Faventina hæreditatis. De transmissione fideicommissi
conditionalis in silios substituti præmorientis gravato pendente conditione,
An & quando intret necnè ad effectum concursus cum aliis ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74060)

quia loquitur de substitutione per verba civilia quae substineri potest tanquam directa, in qua, utpotè resolvenda in primam institutionem, de necessitate jus accrescendi, etiã ad favorem vocati in re particulari, ratione absurdi, ne contingat paganum decedere pro parte testatum, & pro parte intestatum, quo absurdo cessante non videtur subesse ratio, cur ad favorem substituti particularis intrare debeat jus accrescendi in portione substituti universalis, per cujus prædecessum bona jure etiã testati remanent penes gravatum, fideicommissarius autem particularis loco legatarii habendus, debet esse contentus illa re, ad quam testator eum vocavit *Bellon. d. cap. 7. q. 15. n. 12. & sequen.*

Quia verò agentes pro Ecclesia, satis insistebant in jure accrescendi deducto, Tum ex conjunctione, Tum etiã ex æqualitate vocationis, itã prætendendo, tam Ecclesiam, quã fratrem testatricis esse æqualiter, vel substitutos universales, vel particulares; Hinc proinde ad claram veritatis indagacionem, tres constituẽbam inspectiones; Primò scilicet, an Ecclesia dictusque alter substitutus essent conjuncti, & qua conjunctione, an scilicet verbali, vel reali, vel mixtã; Secundò quatenus essent solum verbaliter conjuncti, an intraret jus accrescendi; Et tertio quatenus essent disjuncti, an hoc non obstante dicto juri locus esset.

Quoad primum, nullam dicebam adesse conjunctionem, nec realem, nec verbalem, Non quidem realem, quoniam ejus principale requisitum est, ut eadem res in solidum ac pro indiviso pluribus relinquatur, undè quotiescumque adest partium divisio facta ab homine, illa nullatenus prætendi potest, ut cæteris allegatis plenè probat *Bellon. hoc tract. cap. 5, quest. 1. num. 5. & 6. & quest. 7. num. 1. per tot.* ubi contraria solvit, præsertim, ubi agitur de relicto quantitatis, quæ minus admittit conjunctionem realem, quã speciem, cum quantitates de sui natura non recipiant communionem, sed ipso jure, ac ab initio dividantur numero; Licet enim non implicet, etiã in quantitativis istam conjunctionem dari, juxta unam opinionem, de qua *idem Bellon. d. cap. 5, quest. 8. num. 7. cum sequen. & quest. 5. num. 49. & sequen.* At tamen id substineri potest, ubi eadem quantitas indivisa pluribus relinquatur, sed ubi testator distribuit partes, ac summas, tunc casus videtur planus pro exclusione conjunctionis realis,

Minus adesse dicebam conjunctionem verbalem, cujus principale requisitum est sermonis unitas, itaut duo vel plures in eadem oratione vocentur ad text. in l. unica §. his itã definitis *Cod. de caduc. tollen. ubi Bart. Bald. & ceteri* Secus autem ubi orationes sunt divisæ, ideoque ubi duorum vel plurium nomina non junguntur, sed solum junguntur orationes & clausulæ cum repetita expressione verbi ac portionis, tunc dicuntur disjuncti quia nempe dicatur *lego fundi Tusculani partem dimidiam Titio, & alteram dimidiam lego Sempronio*, juxta opinionem *Bart. in l. reconjuncti*, quem cæteri magis communiter sequuntur congesti per *Bellon. d. cap. 5, quest. 16. n. 19, & sequen.* Et talis erat casus, ibi morando &c. succeda in tal caso in 2. m. scudi la Chiesa &c. e ne gli altri 2. m. con tutti gli frutti vuole che succeda il Capitano &c.

Sed quatenus etiã dici posset adesse conjunctionem verbalem, adhuc tamen dicebam eam non suffragari ad effectum juris accrescendi cum

pro illius admisione requiratur, ut ad eandem rem sit vocatio, secus si ad diversas, equè dicitur, si testator ad eandem quantitatem placet, quia nempe relinquat mille Titio, & mille Sempronio, sive singulis personis, ut *text. in l. qui sibiabus ff. de legat. 1. Bellon. d. cap. 5, quest. 17. num. 5.* & habetur deductum in *l. prima, seu Neposina sub titulo de legat. 2.* jus accrescendi, juxta unam opinionem admittere, controversam, cadat quoties partes sunt æquales intellectuales, secus autem ubi partes sunt æquales per testatorem divisæ, quæ ad oculum distingi possunt.

Posita verò disjunctione, ac præsupposito, uterque substitutus, seu fideicommissarius particularis, dicebam, nullatenus juræ accrescendi esse posse, sed quemlibet pro proprio contentum esse debere, cum cessaret incurrendum quod in substitutione directa causa est, videlicet, ne scilicet testator decedat pro parte testatus, & pro parte intestatus; Quinimò et ambo substituti universales dici possent, ut pro Ecclesia agentes dicebant, ex eo fundum quod testatrix utrumque vocaverat ad fructus dotis (quæ de jure dicitur jus universali tenens universam hereditatem, cum præsumatur aliud habere ultra dotem) hinc tamen neque inter disjunctos propter disjunctionem factam intrat jus accrescendi in commissio universali ex deductis per *Boyer. q. 495. num. 1. cum sequen. Bellon. d. cap. 5, quest. 41. num. 6. & conf. 84. num. 21. cum sequen. & 95. num. ult.* Ex ea manifesta ratione, quod accrescendi fundatum est, vel in ratione contentis, ex qua desumitur præsumptio realitatis, vel ratione inconvenientis, nequid dat pro parte testatus, & pro parte intestatus non intrat in fideicommissaria substitutionem, portio deficiens remaneat penes hæredem partem ex testamento; Verùm hæc ex abundantia verè dici non poterant ambo æqualiter substituti universales, nam Ecclesia erat substituta particularis in summa scutorum 2. m. Alter verò, ut vocatus erat ad reliqua scuta 2. m. sed ad fructus dotis fructus, ac etiã ad reliqua bona numerum, ut probant illa verba testamenti: *Et altri 2. m. con tutti li frutti, come amo in tutto delle cose &c.* & sic in univèrsitate; Et ad respondendum nullum jus Ecclesiæ ad reliqua bona petere, atque his partes acquirere vult.

F A V E N T I N H A E R E D I T A T I S

P R O

H O R A T I O S P A T A & I V L I A

T O R E L L O

C V M

H A E R E D I B U S C O S T A N T I A N A
T H A S I L I A E S E V E R O L E

*Casus decus per Rotam pro dictis
Hæredibus.*

De transmissione fideicommissi conditionalis in filios substituti præmorientis gravato pendente conditione An & quando intret necne ad effectum concursus cum aliis substitutis particularibus.

Atque pluribus simul substitutis, si aliqui deficiant ante factum casum fideicommissi, vel non existant, An illorum portio caducata remaneat penes hæredem gravatum, vel potius accrescet aliis substitutis.

SUMMARIUM.

- 1 **F**aci series.
- 2 **R**esolutiones cause.
- 3 **D**e punctis disputationis.
- 4 **D**e substitutione ordinata favore plurium, an aliquibus defectis vel non natis corruiat in totum etiam quoad supersites.
- 5 **Q**uatenus duret quoad supersites, an in toto vel pro parte.
- 6 **Q**uod in totum, & de jure accrescendi.
- 7 **D**e ratione dubitandi de representatione.
- 8 **R**egulariter non datur transmissio fideicommissi conditionalis, sed fallit ex conjecturis, ac tam regula, quam limitatio est certa.
- 9 **Q**uare regula datur circa conjecturas pro limitatione.
- 10 **Q**uæ dicantur conjectura ad id, sufficientes remissivæ.
- 11 **R**ecensentur plures conjecturae.
- 12 **D**ivisio erronea rescindi potest.
- 13 **Q**uod pro transmissione requirantur dua conjecturae contemplata agnationis, & digressus ad plures gradus substitutionum.
- 14 **D**eclaratur dicta propositio cum distinctione casuum, & de primo casu.
- 15 **F**acilius intrat transmissio quam vocatio.
- 16 & 17 **D**e secundo, & tertio casu.

DISC. CXII.

Albertus Seveolus, in testamento suo hæredem Bartholomæum ex fratre nepote, eidem sine filiis masculis morienti substituit ipsius filias feminas, necnon Iuniperam, Cæciliam, Costantiam, & Panthasileam ejusdem gravati germanas sorores. Cum autem prædefunctus Iunipera superstiti Julio & Cæcilia superstiti Horatio, obiisset dictus Bartholomæus absque prole; Hic orta est controversia super hac fideicommissaria successione inter Costantiam & Panthasileam superstites, ac præfatos Horatium & Julium duarum sororum prædefunctorum filios, Et introducta causa in *Rota* coram Cerro sub die 27. Junii 1659. proditit resolutio favorabilis Costantiae & Panthasiliae, seu earum interim defunctorum hæredibus in exclusionem Horatii & Julii; Et reposita causa coram eodem, occasione novæ Audientiae sub die . . . 1660. perlitum fuit in decisio, neque quod sciam causa hucusque ulteriorem prosecutionem habuit.

In hujusmodi autem disputationibus, in quarum secunda tantum post editam primam decisionem ego scribebam pro Horatio & Julio, duo erant puncti Vnus, An dicta substitutio concepta ad favorem tam filiarum ipsius gravati quam sororum evanisset, vel in totum, vel saltem pro medietate, Et secundò super transmissione substitutionis conceptæ ad favorem dictarum Iunipera & Cæciliae prædefunctorum in earum filios, qui proinde materiter æquales fierent.

Primus punctus duas habebat partes, Vnam scilicet, An substitutio evanisset in totum tanquam in casu mixto, seu omissio sub ea non cadente, dum testator eam ordinaverat cum præsupposito, quod ex gravato superesset filiae feminae, ad quarum, ac sororum favorem collectivè substitutio ordinata est, undè dum dictæ feminae natæ non fuerant, videbatur casum superexistentiæ sororum tantum non comprehendere, ideoque bona effecta esse libera; Et alteram, posito quod substitutio in totum non evanisset; An dictæ sorores ex beneficio juris accrescendi prætereendere possent totam hæreditatem vel potius medietatem.

Quatenus pertinet ad primam partem, Ego & ceteri insistebamus super omnimoda expiratione substitutionis ac bonorum libertate penes gravatum cujus proinde successio ex beneficio representationis esset inter omnes contententes æqualis, fidei auctoritate Decii *conf. 89.* quam ceteri sequuntur plenè relati per Cyriac. *controv. 174.* & Gratian. *discept. 741.* agentes de eodem casu; Rota autem vitium fuit sequi opinionem contrariam Alciati de qua *Gravus conf. 103. numer. 4. cum sequen. lib. 2. & Adde. ad eundem Dec. dicto conf. 89.* pro substitutionis duratione ac existentia; Atque reflectendo ad veritatem, mihi quamvis in contrarium scribenti, in hac parte placuit resolutio, dum hæc posterior Alciati opinio probabilior videtur, ex ea clara ratione, quod testator vocavit personas natas & nascituras per nomen collectivum, undè liquet ipsum se præcisè non restricturisse ad certas personas, qua de necessitate in simul succedere deberent, itaut unis defectis vel non natis, deberent alia supersites excludi per hæredem extraneum, ut est sensus Decii, cum id nullam habeat probabilem rationem, Accetiam quia si testator etiam in casu quo hæres gravatus haberet proprias filias prædilectas, ac de jure ab eius successione excludentes sorores, adhuc voluit istas vocare, multò magis & absque dubio dicendum est eas dilexisse, ac vocare voluisse in concursu hæredis extranei, ideoque quamvis succumbens laudavi resolutionem.

Quoverò ad alteram dicti primi puncti partem, scribens tanquam Advocatus, dicebam pro exclusionem iuris accrescendi respondendum videri sicut eidem auctoritatibus Cyriaci dicta *controv. 174.* & Gratian. *discept. 741.* apud quos habetur, quod testatore vocante in casu obitus hæredis sine filiis masculis, ejusdem gravati filiam feminam ad medietatem, si esset unica, & ad alteram medietatem ejus fratrem, si verò filiae essent duæ, frater succederet in sola tertia parte, filiae verò in reliquis duabus, ut dictis filiabus non extantibus. si atque non nisi suam medietatem prætereendere possent; Ponderando in idem, quod nullum resuleret inconveniens ex hujusmodi substitutionis divisione, itaut purificetur in una parte, & non in altera, cum non versamur in prima institutione, in qua non datur hæc distinctio, sed una portio trahit totum ex jure accrescendi vel non decrescendi, ob inconveniens, ne quis cendi

decedat pro parte testatus & pro parte intestatus, quæ ratio non cadit in substitutione fideicommissaria, quam non implicat verificari in parte, & in parte deficere, dum portio deficiens adhuc iure restati remanet penes gravatum, vel ejus hæredem, ut in præcedentibus.

Verùm his non obstantibus, reflectendo ad veritatem, credebam probabilius, substitutioni locum factum esse in totum, ex clara conjunctione, tam reali quàm verbali inter omnes substitutos, non obstantibus dictis auctoritatibus, quoniam quicquid sit de illarum subsistentia in casu suo, cessabat in hac facti specie earum applicatio ob casus diversitatem, cum ibi testator expressè divisisset portiones, quo casu intrat ut in præcedentibus difficultas adversus ius accrescendi, secus autem in præsentibus, dum testator nullas distinxit personas, sed omnes in simul vocavit per nomen collectivum, explicando solum portiones in genere ad inducendam æqualitatem, quod scilicet omnes succederent æquis portionibus, nulla facta per ipsum distinctione.

Circa secundum punctum æqualis concursus inter duas sorores superstitas ac filios prædefunctorum cum in repræsentatione intrarent difficultates, de quibus supra in *Fulginate. fideic. de Roncallis disc. 21.*

7 Hinc proinde restringebatur quæstio ad transmissionem, circa quam, refecatis juxta laudabilem Curriæ stilum, superfluis evagationibus super iis, quæ aliàs apud nostros majores in magna quæstione existentia, hodiè sunt plana ac decisa, præsupponebamus scribentes hincindè tanquam certas ac absolutas, tam regulam transmissionis exclusivam, ut scilicet fideicommissum conditionale per mortem pendente conditionis non transmittatur ad ejus filios, quàm etiam regulam limitationem, nedum ob expressam, sed etiam conjecturam voluntatem testatoris, quem in iure non dubitatur posse facere transmissibile id quod non est tale; Quare frequenter apud me risum movere solet, quod in istis, ac similibus receptissimis, satisque vulgaribus principiis & propositionibus, cum magno improbo, scriptoris potius quàm Doctoris labore, longæ retentur allegationes, magnusque fiat auctoritatum cumulus, cum in effectu, cessante voluntate clara & expressa, quoties illa prætenditur conjecturalis, quæstio juxta generalem naturam ferè omnium aliarum in conjecturali materia cadentium, sit potius facti & applicationis quàm juris, super pondere scilicet ac efficacia conjecturarum, circa quod certa & determinata regula dari non potest, nisi illa generalis, quæ datur distinguendo inter dispositionem ascendentis & transversalis, ut primo casu minores sufficiant, in altero autem majores desiderentur; Ac altera, ut conjecturæ non singulariter ac distinctè considerari debeant, sed simul junctæ, cum consueta regula, ut *singula quæ non profunt &c.* De reliquo enim certa regula vel determinatio de super dari non potest, sed totum pender ex individi facti qualitate, singulorumque casuum particularibus circumstantiis, prudentis judicis arbitrio pensandis, ex quibus sæpè contingit, ut aliquæ conjecturæ in uno casu sufficiant, in altero autem, eadem ac aliæ majores reputari mereantur insufficientes, ut satis frequenter advertitur in præcedentibus ac sequentibus & in tot aliis quæstionibus conjecturalibus.

Plures autem conjecturæ in hoc transmissionis propositio post antiquiores ab eis relatos, collectæ ac examinate habentur apud *Honed. conf. 70. lib. I. Nohal. de transmiss. casu primo, Eufar. de substit. q. 490.*

Capp. Latr. dec. I., apud quos ad satisfactionem dantes, ac etiam habentur relatæ vel respectatæ nonizata apud *Greg. dec. 56. & 57. Bon. an. de Cels. dec. 88. & 176.* & in decisionibus editis in *Bituntina*, de quibus infra in *datibus suis proxime sequentibus*, & in alijs.

Ex quibus ad rem facere videbantur pluribus decisionibus canonizata; Prima scilicet generalis præsumptionis, quod testator si non formaverit cum ordine intestatæ successions; Alia clausula, *omni modo meliori*; Tertia fortis claritas, quam testator inter eius nepotes conservari voluit, vocando eas per nomen collectivum, unde propterea cadere non poterat prædictæ dilectionis restrictæ ad ipsas; Et quarta reserbatæ observantia, dum sequuta morte dicti gravati, facta erat æqualis divisio inter dictas sorores, ac prædefunctorum filios; Licet enim hujus causæ decisionibus, præsertim prima istam divisionem, dicat eam tanquam erroneam afficere, atque docto de errore posse retractari, *text. in l. cum putarem in sine ff. familia erisc. concord. per Peregr. conf. 130. lib. 5. Spad. conf. 10. Rot. dec. 600. par. 5. rec.*, & sæpius, atque etiam in casu quo error esset clarus, sit vera, necesse controverteretur, Dicebam tamen, etiam in veritatis, id esse nimium considerabile respectu servantiam interpretativam, ac unam esse rationem cum alijs uniendam.

Neglectæ autem fuerunt dictæ conjecturæ, quod illæ tanquam nimium vagæ & generalius essent operativæ, quatenus concurrentes efficaciores contemplationis, agnationis & cognatus ad plures substitutionum gradus, vel saltem altera, secus autem iis cessantibus, quod si tantum fuerat prius firmatum in *Hoffen. fideicommissum anno 1659. coram eodem Cerro*, ac demum in alijs, præsertim in *Interarmen. fideicommissum anno 1668. coram Carpinea*, & in *Firmana fideicommissum Junii 1669. coram Albergato*, edita in causis supra in *Firmana fideicommissum de Casanova disc. 8.*

Super hoc autem assumpto, eodem sententia retento, credebam adesse gravamen obligationis, saltem in ordine ad applicationem factam; Ad quod comprobandum, tollendumque quod æquivocum, in quod de facili incidere potest istam propositionem ita generaliter definitam, ut etiam advertitur *d. disc. 98.* obstat omninò procedendum esse cum distinctione, quorum primus est, ubi unico dato filio, eoque moriente ante hæredem gravatum, ratio sit inter eius filios contententes de executione duratione fideicommissi ad eorum favorem transmissionis, & hæredem gravatum seu ejus hædes aut aliàs ab eo causam habentes contententes libertate bonorum, ac substitutionis caducitatis; Et tunc satis vehementer desiderantur conjecturæ inducendam hujusmodi transmissionem, præsertim generalem favorem libertatis, sed etiam quæstio est agi dicitur de prorogando fideicommissum, extendendo ad personas non vocatas, unde præsertim plures resistent regulæ, Et quoniam inter eas præfata duæ reputari solent urgentiores, verò sunt magis leves & vagæ, idcirco quæstio sit vel earum altera concurrunt, tunc de facili mittitur dicta limitatio, illaque sunt nimium considerabiles, atque robor & fomentum præbet de per se levioribus; Verùm non per hoc dicitur quod sint præcise necessaria, ita ut eis vel altera non accedentibus, dari non valeat transmissio.

hoc enim nullum habere videtur fundamentum; Si-
quidem, ut advertitur in dictis decisionibus *Gregorij*
& *Burati*, ac in alijs frequenter, receptum est, fa-
cilis ex conjecturis induci transmissionem, quam
vocationem ob rationem, ex *Gioragn. conf. 82.* & a-
lijs insinuatam supra in *d. Firmiana disc. 98.*; Et tamen,
ut non semel advertitur in præcedentibus ad mate-
riam vocationis conjecturalis filiorum in conditione
positorum, dictæ duæ conjecturæ reputantur qui-
dem satis validæ & efficaces, sed non sunt necessa-
riæ, dum etiam sine illis dari potest vocatio, ergo
multo magis transmissio, quæ est facilior.

Alter casus est, ubi durante substitutione, quæstio
transmissionis fraternizet cum illa representationis
vel subingressionis, ad effectum, ut filij præmorien-
tis, quamvis remotiores, concurrere valeant cum
proximioribus, qualis est propriè casus noster, &
tunc ut patet ex deductis in *Narnien. disc. seq.*, facili-
us intrat transmissio ex vehementi motivo æqualita-
tis quam verisimiliter testator servari voluerit, Et
tamen, ut patet ex auctoritatibus & decisionibus
tam supra, quam in eadem *Narnien.* insinuat, nulla
videtur urgere congrua ratio, ob quam sit necessarius
concurus hujusmodi conjecturarum, dum iste casus
est longè facilior, quam præcedens, atque non con-
currit tanta regularum resistentia, sed potius aliqua
assistencia.

Et licet in decisione edita in *d. Narnien. coram*
Bevilacqua, excitato per me isto motivo necessarij
concurus istarum duarum conjecturarum, in hujus
causæ prima decisione quam allegabam deducto, ad-
mittatur conclusio, sed credatur illi satisfactum esse
ob concursum secundæ conjecturæ digressus ad plu-
res gradus, Attamen egomet qui motivum deduce-
bam, pro meo sensu, non credebam illud subsiste-
re, quodque ista responsio, vel non sufficeret, vel
non esset necessaria pro illius casus qualitate, dum
ulterior digressus rectè considerabilis est in tertio ca-
su, de quo infra, & ne ulterior substitutus verisimi-
liter minus dilectus excludat filios primi substituti
verisimiliter prædictos juxta casum, de quo in *Bi-
tuntina disc. post sequentem*, ac ea quæ latius habentur
supra *d. disc. 98.* Vbi verò agitur de eodem gradu
substitutionis, ac de sola contentione proximitatis,
ad effectum ut ita remotior reddatur proximiori æ-
qualis, tanquam, ut dictum est, per quamdam speci-
ciem representationis, vel illius subingressionis,
quam aliqui vulgarem anomaliam quoque dicere so-
lent, juxta pluries deducta in præcedentibus, præ-
sertim *disc. 17. & 18.* tunc non videtur, ad quid
desiderandus veniat iste ulterior digressus, vel agna-
tionis contemplatio, & quanam ratio ad id cogat.

Tertius demum est supra insinuat casus, de quo
in *d. Bituntina post disc. sequentem*, ac *d. disc. 98.*, ubi sci-
licet hæredes gravato non existente in causâ, neque
sperante libertatem bonorum, quæ vel ad transmis-
sionem, vel ad ulteriorem substitutionem spectare de-
beat, sola controversa sit inter istos de pertinentia,
Et tunc licet *disc. 98.* processum quoque fuerit cum
hoc assumpto necessarij interventus hujusmodi con-
jecturarum, attamen id nullam probabilitatem ha-
bere videtur, atque de facto tam apud *Greg. d. dec. 56.*
quam in *Banon. de Fornasarijs coram Verospio*, relata in
d. Bituntina coram Albergato impress. dec. 377. eadem
par. II., curata non fuit hæc necessitas, cum tamen
ageretur etiam de fideicommissio transversalis; Vl-
terior verò digressus benè consideratur cum hæredes
gravato, qui exclusâ transmissione, speret bonorum
libertatem, cum ita removeatur objectum cu m re-
plicatione, quod nili succedat transmissio, neque

bonorum libertas resultat, sed successurus est ulterio-
rior substitutus, & sic tanquam argumentum ad hunc
effectum, non autem quod sit qualitas præcisè neces-
saria ad omnes casus, præsertim ad secundum, de
quo in præfenti, Vnde propterea in hac parte re-
solutiones non captivarunt intellectum.

NARNIEN. FIDEICOMMISSI

P R O

DOMINICO & PETRO

C V M

CYNTHIA DE CARONESTIS.

*Causa decisus per Rotam pro Cynthia, postea
concordatus.*

De eadem materia transmissionis, ad
eundem effectum de quo in præce-
denti, pro admittendo scilicet con-
cursum filiorum substituti præmo-
rientis cum alijs substitutis superex-
tantibus.

S V M M A R I V M.

- 1 **F**ili series.
- 2 **R**esolutio causæ.
- 3 **D**e conjecturis ex quibus intrat transmissio.
- 4 **D**e rationibus dubitandi de resolutione.
- 5 **S**uccessio inter fratrum filios est in capita ubi non ad est
concurus cum patris.
- 6 **D**e argumentis excludentibus transmissionem.

D I S C. CXIII.

Iacobus de Caronestis, instituit duobus eius filijs
eis absque prole morientibus, vocavit Cincium &
Præcovium fratres, ac Dominicum & Petrum alteri-
us prædefuncti fratris filios in stirpes; Cumque
facto casu mortis dictorum institutorum, post mor-
tem prædictorum Cincij & Præcovij, præfati Do-
minicus & Petrus nepotes ex altero testatoris fratre
prædefuncto solum superstitibus prætenderent factum
esse casum substitutionis ad eorum favorem tantum,
insurrexit Cynthia dicti præcovij filia, prætendens
ex jure substitutionis eius patris in ipsam transmissio,
sibi æqualem successionem deberi, (cum cadere
non posset quæstio representationis, eoquod defun-
cti essent ultra illum gradum, in quo ea intrat in suc-
cessionem intestata, juxta cuius ordinem etiam hæc
fideicommissaria regulatur ex pluries deductis in
præcedentibus, præsertim *disc. 17. & 18.*); Et intro-
ducta causâ in *Rota coram Bevilacqua*, sub die 30.
Aprilis 1660. prodijt resolutio Cynthiæ favorabilis;
Admissa siquidem regula transmissionis exclusiva;
& præsupposita pariter recepta limitatione ex con-
jecturis, inhærendo firmatis apud *Gregor. dec. 56. & 57.*
& apud